

IVO TROŠT:

V mejah Jugoslavije.

orko in njegova mama sta se ozirala za zahajajočim solncem. Kar vpraša dvanajstletni Zorko: »Kje je konec Jugoslavije?«

»Tam, kjer se več ne glasi naš mili jugslovanski jezik,« odgovori mati.

»Zakaj pa ni Bog ustavaril Jugoslavije po vsem svetu?«

»Zato, da se tudi mi naučimo spoštovati jezik tujih narodov. Potem šele spoznamo, kako dragocen zaklad je naša krasna materinščina, ki smo ji s toliko težavami priborili tujščini enako pravico, koliko je vredna naša svoboda in s kako vneto smo jo dolžni braniti,« razlaga mati.

Zorkove misli so hitele za solncem, ga došle in prehitete, ko je vprašal: »Koliko časa sije solnce drugim narodom?«

»Ves čas, kadar spimo. Zjutraj boš ti smrčal, ko pozdravi solnce izza Crnega morja gorovje Balkan in se spne na jugslovansko obzorje. Potem nas gleda do večera,« pripoveduje mati navdušeno.

Dečku se je širilo srce od narodnega ponosa.

Pozna zima.

*Belo polje, bele koče . . .
Vmes pa komaj vidne steze,
a nad njimi mlade breze
kot device plakajoče . . .*

*Ve želite si pomladi,
pa je Bog še dati noče;
le snežinke padajoče
vam nasul je po ogradi.*

*Kraj potoka se v zrcalo
le poglejte, če ne veste,
da oblekel kot neveste
vas v obleko je prezalo!*

*Belo polje, bele koče . . .
Vmes pa komaj vidne steze,
a nad njimi mlade breze
kot device smehljajoče . . .*

Boleslav.

